

2. VLASTNÍ BIBLIOGRAFICKÝ ZÁZNAM.

Vlastním bibliografickým záznamem je ta část textu lístku, kterou uvádíme mezi záhlavím a anotací. Je vždy dvoudílná, a i když obě tyto části spolu těsně souvisí, lze je oddělit nebo graficky rozlišit, je-li takové opatření účelné vzhledem k cíli bibliografie, popřípadě vzhledem k jejímu uživateli (lze např. tisknout tituly verzálami, názvy časopisů kurzívou nebo je vysunout na nový řádek apod.).

a) První část vlastního bibliografického záznamu obsahuje v podstatě jméno autora a název jeho práce, s podtituly, s charakteristikou a popřípadě s incipity a s dalšími údaji autorskými (překladatel, údaje o doslovu atd.).

1. Je-li práce podepsána plným jménem autora, uvádíme jeho jméno v té podobě, již je užito v popisovaném materiálu (tzv. diplomatický přepis); zachováme tu tedy všechny zvláštnosti (zatímco jsme je v záhlaví upravovali na definitivní jednotné znění). Je-li práce podepsána šifrou nebo pseudonymem, uvádíme na prvním místě v tzv. diplomatickém přepisu tuto šifru nebo pseudonym a za nimi v hranaté závorce dešifraci, se zkráceným křestním jménem před příjmením. Připadají tedy pro začátek první části vlastního bibliografického záznamu asi tyto možnosti:

Julius Fučík:

J. Fučík:

jef [= J. Fučík]:

(jef.) [= J. Fučík]:

K. Strnad [= J. Fučík]:

K. S. [= J. Fučík]:

Nemůžeme-li šifru nebo pseudonym s naprostou jistotou zatím

dešifrovat, ponecháme v hranatých závorkách volné místo pro dodatečnou dešifraci:

kp [=]:

Redakce [=]:

Zaznamenáváme-li práci anonymní, jejíhož autora však známe, uvedeme jeho jméno ihned v hranatých závorkách; neznáme-li zatím autora, ponecháme v hranatých závorkách opět volné místo. V obou těchto případech se uzavírací hranatá závorka píše až po dvojtečce:

[F.X. Šalda:]

[:]

Jde-li o práci několika autorů, uvedeme všechny tak, jak jsou uváděni v popisovaném materiálu:

Bratři Čapkové:

Jiří Hanzelka - Miroslav Zikmund:

Václav Tille, Miloslav Novotný:

Přitom pomlkou oddělujeme spoluautory společných prací, kde podíl jednotlivých autorů není zřejmý (jako příklad viz záznam knihy Hanzelky a Zikmunda Lovci lebek v kapitole o anotaci), zatím co čárkou oddělujeme autory jednotlivých součástí (jako příklad viz záznam knihy A.N. Někrasova a A. de Vignyho Ruské ženy rovněž v kapitole o anotaci). V obdobném případě neuvádíme autory na tomto místě vůbec, je-li jich větší počet než tři; budou uvedeni až v anotaci s názvy svých prací (jako příklad viz záznam sborníku O českou literární kritiku a protestu F.X. Šaldy, Z. Nejedlého, F. Krejčího, A. Staška a J.S. Machara Odpověď pěti v kapitole o anotaci).

Obdobná pravidla platí i o pracích šifrovaných nebo anonymních, kdy ovšem dešifraci provedeme v hranaté závorce hned za

šifrou nebo u prací anonymních hned na začátku záznamu:

K * M + B [= K.Z. Klíma - V. Miza - E. Bass]:

[K. Čapek - J. Čapek:]

V těchto případech ovšem podíl jednotlivých autorů na práci je nezjistitelný - proto pomlky mezi jmény.

2. Za jménem autora práce následuje po dvojtečce název práce s případným podtitulem, věnováním apod. I zde opisujeme přesně se všemi jazykovými zvláštnostmi; upravit můžeme podle dnešního úzu pouze jevy pravopisné nebo grafiku (psaní velkých písmen apod.). Nemá-li zachycovaná práce vlastní název - bývá to častý případ u časopiseckých glos, poznámek apod. -, utvoříme jej z prvních slov (incipitu), za něž napíšeme tři tečky:

[F.X. Šalda:] Trapným dojmem působí několik fejetonů...

3. Následuje charakteristika práce, která označuje její druh, žánr, a to v hranatých závorkách: [Román.], [Povídka.], [Komedie.], [Sbírka básní.], [Báseň.], [Monografie.], [Studie.], [Článek.], [Fejton.], [Glosa.], [Poznámka.], [Polemika.], [Protest.], [Manifest.], [Prohlášení.] apod. Charakteristiku však vynecháme, je-li zřejmá z názvu nebo z podtitulu. Příklady:

K. Toman: Červen. (Jaromírovi.) [Báseň.]

Leonid Andrejev: Povídka o sedmi oběšených.

4. K záznamu jednotlivých básní přidáváme za charakteristiku opět v tzv. diplomatickém přepisu první verš básně (incipit), zakončený třemi tečkami:

K. Toman: Červen. (Jaromírovi.) [Báseň.] Stín stromů zelený tě na svět přivítal,...

Vyskytnou-li se v časopise básně uvedené společným názvem, pokládáme tento titul za název celku, po němž následuje společná charakteristika a pak tituly jednotlivých básní s incipity (přítom mezi názvem básně a incipitem píšeme pomlku a za prvním až předposledním incipitem středník). Příklad:

K. Toman: Z Měsíců. [Básně.] Leden - Po cestách zavátých a po silnicích...; Březen - Na naší studni ráno hvízdal kos. ...; Září - Můj bratr dooral a vypřáh' koně. ...; Prosinec - Šla do Betléma rovná cesta,...

Pro lepší názornost lze názvy jednotlivých básní podtrhávat vlnovkou. V případě, kdy několik básní téhož autora nenese souhrnný titul, může charakteristika následovat v hranatých závorkách hned za jménem autora:

F. Šrámek: [Básně.] Splav - Trápím se, trápím, myslím si,...; Má kovárna - Jsi nejmilejší vždy mi, řeřavíc. ...

Obdobné případy mohou nastat u próz nebo menších povídek apod.; v těchto případech budou záznamy stejné jako v uvedených příkladech, ovšem bez incipitů, a tedy i bez pomlek před nimi - jednotlivé tituly budou odděleny středníky.

Zvláštní případ nastane, jsou-li pod společným názvem uvedeny básně několika autorů; pak píšeme tento titul s charakteristikou (je-li jí třeba) před jménem prvního autora:

Z nové tvorby francouzské. [Básně.] Georges Neveux: Nevěsta - Na světě nic neměla ráda...; Jules Superville: Tváře - Tak jako karty míchám...

5. Na dalším místě následuje u prací přeložených údaj o překladateli, a to ve zkrácené formě, např. Z angl. přel. J.V. Sládek, přejímáme-li jej celý ze zpracovávaného materiálu; chybí-li v excerpovaném materiálu část údaje, doplníme ji v hranatých zá-

vorkách: Přel. [z angl.] J.V. Sládek. Chybí-li celý údaj o překladateli a podařilo-li se nám jej určit např. s pomocí obsahu otištěného v časopisu, uvedeme celý údaj v hranatých závorkách: [Přel. z ruš. B. Mathesius.] a v anotaci uvedeme doklad, který nás vedl k dešifraci. Zkratky "přel." a zkratk jazyků užíváme důsledně. Nemůžeme-li některý údaj zatím zjistit, ponecháme místo v hranatých závorkách volně: [Přel. z]. Je-li překlad podepsán šifrou, dešifrujeme ji v hranatých závorkách - Přel. [z fr.] S.K.N. [= St.K. Neumann] nebo Přel. [z] O.K. [=] - a vedle autorských lístků na autora a překladatele pořídíme též jeden lístek dešifrační.

6. Na posledním místě první části vlastního bibliografického údaje uvádíme jména případných upravovatelů, autorů úvodních poznámek, u sborníků jména redaktorů, u knih editorů, autorů předmluv a doslovů, poznámek, vysvětlivek, rejstříků a slovníků, jména ilustrátorů apod. Má-li předmluva nebo doslov v knize vlastní název, uvádíme jej celý se stránkovým rozsahem v kulatých závorkách. Všechny tyto údaje uvádíme v této formě:

Redigovali Bohumil Mathesius a Josef Hora.

K vyd. připravil Jan Máchal.

Doslov Neumannova poezie devadesátých let (str.368-382) napsal Zdeněk Pešat.

Doslov (str. 320-327) napsal Jiří Taufer.

Poznámkami, vysvětlivkami, slovníčkem a rejstříkem opatřil Jan Gebauer.

Ilustroval V.H. Brunner.

Vyskytnou-li se ještě jiné případy, je účelné přijmout údaj přímo z popisovaného materiálu. Podobně přejímáme z popisovaného

materiálu i zkratky křestních jmen, bylo-li jich užito na titulní straně, na jejím rubu nebo v tiráži (rozeepsány jsou ovšem v záhlaví příslušného lístku).

7. Typ první části bibliografického záznamu a u t o r : n á - z e v zachováváme (až na případ popsany sub 4 v druhé půli) ve všech případech, ať je v excerpovaném materiálu autor uváděn před titulem, pod ním nebo až na konci práce. Název však píšeme vždy na prvním místě v těch případech, kdy je autor uváděn po předložce o d nebo po slovesech u v á d í, z p r a - c o v a l, r e f e r u j e, v y p r a v u j e, p o d á v á apod. Příklady:

Dekret kutnohorský, Povídka z dějin domácích od J.K. Tyla.

Dopis z Prahy. Na dopisy čtenářů odpovídá Sáša [= St.K. Neumann].

Ve všech těchto případech zachováváme tzv. diplomatický přepis.

b) Druhá část vlastního bibliografického záznamu je složitější a je jiná u knih, jiná u prací časopiseckých. Z ní teprve poznáme, jde-li o záznam knihy či práce časopisecké.

A. Záznam knihy.

V druhé části vlastního bibliografického údaje zaznamenáváme knihy následující za sebou v uvedeném pořádku tyto údaje:

1. Pořadí vydání, je-li v knize uvedeno a je-li jiné než první; není-li v knize uvedeno a je-li jiné než první, zaznamenáváme je v hranaté závorce; v hranaté závorce opravujeme také špatně uvedené vydání na titulní straně, na jejím rubu nebo v tiráži knihy:

2. vyd.

[2.vyd.]

3. [správně 2.] vyd.

2. Název knižnice a její svazek v kulatých závorkách:

(Světová četba, sv. 298.)

(Knihovna klasiků - Spisy J. Nerudy, sv.5.)

3. Místo vydání, jméno nakladatele a vřočení:

Praha, F. Borový 1936.

Praha, SNKLHU 1956

Je-li některý údaj, především vřočení, chybný, opraví se opět v hranaté závorce:

Praha, SNKLU 1962 [správně 1963]

4. Počet stran, stránkový rozsah:

313 stran.

Počet stran se uvádí až po tiráž (tedy včetně stran nečíslovaných); je-li začátek nebo konec knihy stránkován římskými číslicemi, udává se počet stran takto: XXIII + 365 stran nebo 369 + VI stran; jsou-li v knize obrazové přílohy, uvádíme rovněž jejich počet: V + 98 stran, 8 stran obr. příloh.

Zpracováváme-li bibliografii k účelům literárněvědným, ne knihovědným, neuvádíme ani tiskárnu, ani druh písma, ani formát, ani cenu knihy. Máme tu ovšem na mysli jen bibliografii literatury novější, od počátku obrození; účelné a potřebné výjimky u popisu literatury starší, někdy i obrozené, jsou ovšem nejen přípustné, ale velmi často i nutné.

Definitivní autorský lístek popisující knižní beletristickou práci, u níž nebylo třeba anotace, bude tedy vypadat takto:

Čapek, Karel

Bratři Čapkové: Adam Stvořitel. Komédie o sedmi obrazech. 5.vyd. Praha, Aventinum 1929. 95 stran.

Druhý autorský lístek bude stejný, pouze v záhlaví bude uvedeno jméno Josefa Čapka.

Jiný příklad:

Erenburg, Ilja Grigorjevič

Ilja Erenburg: Dýmky. [Povídky.] Přel. z ruš. Jaroslav Tafel. Předmluvu Erenburg, umělec a myslitel (str. 7-22) napsal Miroslav Drozda. (Světová četba, sv. 252) Praha, SNKLHU 1960. 152 stran.

Obdobné autorské lístky, lišící se pouze jménem v záhlaví, budou vyhotoveny i na překladatele a autora předmluvy. Předmětový lístek jmenný na Erenburga, o němž pojednává předmluva, bude shodný - až na jméno v záhlaví - rovněž s uvedeným vzorem.

B. Záznam časopisecké práce

V druhé části vlastního bibliografického údaje při popisu časopisecké práce následují za sebou v uvedeném pořádku tyto dílčí údaje:

1. Název časopisu (v přesném opisu, pouze grafiku a pravopis upravujeme) a ročník arabskou číslicí (i když časopis sám užívá číslic římských nebo číslovek). Ročník neuvádíme v těch případech, kdy jej časopis sám nikde neuvádí. Případné změny ve jméně jednotlivých ročníků nesjednocujeme, takže např. ponecháváme u prvního ročníku Lidová revue moravsko-slezská 1, i když všechny další ročníky se jmenovaly Moravsko-slezská revue a tento název se vžil jako definitivní (zároveň však nepřehlídíme k původnímu psaní Lidová Revue Moravsko-slezská a Moravsko-slezská Revue). Název časopisu ani nezkracujeme, ani jej nenahrazujeme víceméně vžitými zkratkami; ty jednak znehledňují celou bibliografii a ztěžují její užívání, jednak nejsou s to rozlišit různé změny, kterými název časopisu během svého vycházení prošel (např. zkratka ČČM označuje Časopis českého muzea, i když se během svého vývoje jmenoval Časopis Společnosti vlasteneckého muzeum v Čechách, Časopis českého museum, Časopis museum Království českého a Časopis Národního muzea).

2. Rok, v němž časopis vycházel. U časopisu, který neuvádí ročníky, následuje rok bezprostředně za názvem (bez čárky): Nová mysl 1956. V případech, kdy časopis později přešel k označování ročníků, můžeme je zpětně dopočítat a uvádět, aniž to zvlášť vyznačíme. Jinak uvádíme dvouročí, vycházeli časopis např. od září do června apod.; přitom nejsou rozhodující údaje na titulním listu časopisu, neodpovídají-li skutečnosti. Opomenout můžeme pouze ty případy, kdy výjimečně a zcela zřejmě z technických důvodů vyšlo poslední číslo ročníku opožděně, zatímco v letech předchozích vycházel ročník pravidelně (podobně i u prvního čísla, které mohlo vyjít těsně před koncem roku); tyto skutečnosti budou zřejmě z další části záznamu. Příklady:

Literární noviny 7, 1958

Kmen 3, 1919-20

ReD 3, 1929-31

Kritika 2, 1925

První dva případy jsou normální, ve třetím případě vycházel ročník časopisu dokonce ve třech letech a ve čtvrtém případě vyšlo 1. číslo (nedatované ani na obálce) už koncem roku 1924.

V některých případech, kdy jsou u časopisu uváděny paralelně vedle sebe ročníky a svazky, uvádíme číslo svazku před rokem (na rozdíl od svazků, které tvoří části ročníku a které označujeme jako obdobná čísla nebo sešity ročníku jednotně zkratkou č., uváděnou za rokem). Je to mj. případ Neumannova Proletkultu, kdy dva ročníky vyšly jako tři svazky, nebo Moderní revue, která v 31 ročnících dosáhla 40 svazků:

Proletkult 1, sv. 1, 1922
Proletkult 1, sv. 2, 1922-23
Proletkult 2, sv. 3, 1923-24

Moderní revue 1, sv. 1, 1894-95
Moderní revue 1, sv. 2, 1895
Moderní revue 2, sv. 3, 1895-96
Moderní revue 2, sv. 4, 1896
Moderní revue 3, sv. 5, 1896-97

3. V některých případech uvádíme za rokem řady, oddíly apod., jestliže rozlišují vědní obory; v těchto případech je nejlépe zachovávat vydavatelský úzus příslušného časopisu a tyto případy násilně nejednotit:

Časopis Národního muzea v Praze 121, 1952, oddíl věd
společenských

Sborník filosofické fakulty brněnské university 8,
1956, řada literárněvědná (D6)

4. Číslo uvádíme vždy zkratkou č., i když časopis sám uvádí své části jako sešity nebo svazky (jde ovšem o jiné svazky než o ty, o nichž byla řeč sub 2 v závěru). Rovněž přesně uvádíme dvojčísla, popřípadě trojčísla apod.:

Literární noviny 6, 1957, č.29, ...

Literární noviny 7, 1958, č.51/52, ...

5. Datum zaznamenáváme arabskými číslicemi, a to bez roku u časopisů vycházejících v jediném roce, s rokem u časopisů vycházejících přes rok nebo u těch, u nichž uvádíme, že vycházely v jednom roce, ale první nebo poslední číslo vyšlo z technických důvodů v roce jiném. Není-li datum uváděno ve

vlastním časopisu, zjišťujeme je z obálky. Uvádí-li časopis pouze měsíc vyjití jednotlivých čísel, zaznamenáme tento měsíc slovem. Příklady:

Literární noviny 12, 1963, č.4, 26.1., ...

Červen 2, 1919-20, č.33, 16.10.1919, ...

Kritika 2, 1925, č.1, prosinec 1924, ...

U prací, které vycházely na pokračování v několika číslech, oddělujeme údaje jednotlivých pokračování (číslo, datum a stránkový rozsah) středníkem, přičemž v datu už neopakujeme rok.

6. Stránkový rozsah uvádíme po zkratce str. Je-li práce tištěna na obálce, píšeme například 3. str. obálky. Přílohy, pokračuje-li v nich stránkování vlastního časopisu, zvlášť neoznačujeme; jde-li však o přílohy se samostatným stránkováním, poznamenáme před stránkovým rozsahem "příloha", případně má-li vlastní název nebo číslování, uvedeme i tyto údaje:

Křesťanská revue 25, 1958, č.2, 25.2., příloha Teologická revue, č.1, str. 7-8.

Nejsou-li například v některých denících stránky číslovány, uvádíme číslíce stran bez zvláštního označení (tedy ne v hranatých závorkách), podobně jako u prvních nebo posledních stran jednotlivých čísel časopisů, které nebývají stránkovány. Je-li práce otištěna na několika, ale nesouvisajících stranách, oddělujeme číslíce jednotlivých stran čárkou:

... č.6, 4.2., str.3, 5 a 7.

7. Na konci této části vlastního bibliografického záznamu můžeme uvádět údaje o obrazových přílohách, a to po středníku. Např.:

Literární noviny 12, 1963, č.4, 28.1., str.3;
s fotografií autora.

Světová literatura 7, 1962, č.1, únor, str.83-93;
s ilustrací Vladimíra Fuky.

Světová literatura 7, 1962, č.4, červenec,
str. 1-25; s 19 fotografiemi.

Dále lze na tomto místě uvádět záznam o úvodních poznámkách
např. k přeloženým pracím:

Světová literatura 7, 1962, č.4, červenec, str.33-82;
s úvodní poznámkou překladatele o autorovi, s foto-
grafií autora a s ilustrací Radima Kalde.

Nyní na tomto místě lze uvádět např. počet konfigurovaných
řádků:

Řádky Lidové noviny 26, 1919, č.43, 9.9., str.1-2;
3 řádků konfigurovaných.

Definitivní autorský listek popisující časopiseckou práci (bez
zastate) bude tedy vypadat takto:

Duras, Marguerite

Marguerite Durasová: Má láska Hirošima. Bednář
a dialogy. Přel. z fr. J. Ljubomír Oliva.
Světová literatura 7, 1962, č.1, únor, str.
114-148; s úvodní poznámkou od L.O. z L. Oli-
va J., s fotografií autorky a s 16 záběry a film.

Obdobný autorský listek, lišící se pouze jménem v záhl-
ví, bude vypracován ještě na překladatele. Přednáškový jmenný
listek na Durasovou (protože o ní pojednává úvodní poznámka)
bude shodný s listkem autorským.

Všechny údaje celého bibliografického záznamu (zvláště
jména a cifry) pečlivě kontrolujeme, protože případné chyby se
dají většinou objevit pouze kolací, srovnáním s originálními
materiály, jinak nejsou zjevné. Běžná přejímání pak působí
rušivě i v pracích, k nimž bylo bibliografie užito.

Nyní je nutné vysvětlit v záznamu všechny uvedené údaje
v úplnosti, i když jejich upotřebitelnost a účinnost není na
první pohled patrná. Bibliografie totiž neukazuje pouze a tomu,
aby pomohla určitou práci najít - k tomu by skutečně stačilo
uvádět v bibliografickém záznamu pouze první část a z části
druhé např. jen název časopisu, listopad a stránkový rozsah.
Bibliografii však používáme i k zjišťování podrobné chronologie,
její význam je důležitý v každé historické vědě, tedy i v li-
terární historii; proto se vždy snažíme získat k excerptu úplný
ročník časopisu, svázaný i s obálkami, které jsou často jediným
pramenem, z něhož můžeme potřebné chronologické údaje zjistit,
ale které také bývají dosti vzácné (zvláště u starších časopi-
sů) - přitom mají i svůj význam pro excerptu samu, obsahují-li
např. glosy, polemické stati, epigramy apod. Také uvedení čísla
je v jistých případech neméně důležité, zvláště potřebuje-li
uživatel bibliografie identifikovat některé neúplné bibliogra-
fické údaje ve starších literárních pracích nebo v polemikách,
které se dosti často omezují na udání názvu časopisu a čísla,
aniž často jmenují název práce, na niž reagují. V každém pří-
padě je dost času na některé redukce, ukáží-li se prospěšné,

až při definitivní redakci bibliografie, kdy už má její autor zcela přesně vymezen její speciální účel. Provést případné škrty je pak vždy snadnější než doplňovat údaje, které se do-
datečně ukáží nutné a účelné.

3. ANOTACE.

Formulování anotace je vedle výběru a definitivní redakce tou částí bibliografické práce, která zcela závisí na subjektivních odborných literárněvědných znalostech a schopnostech bibliografa na jedné straně a na objektivních potřebách materiálu vzhledem k účelu a cíli vznikající bibliografie na straně druhé. Subjektivní stránkou věci se tu zabývat nebudeme; postačí připomenout, co jsme řekli už v kapitole o bibliografii obecné a speciální: že určitou speciální bibliografii může zpracovat jen skutečný odborník v určitém vědním oboru.

Pokud jde o objektivní stránku věci je zřejmé, že podoba anotace bude různá nejen podle jednotlivých cílů, které si vznikající bibliografie klade (jiná bude u bibliografie registrující, jíž půjde především o úplnost, jiná u bibliografie sledující úzce vymezený speciální cíl, např. k některé otázce teoretické), ale i podle zcela vnějších znaků prací, které zaznamenává (jiná u knih, jiná u prací časopiseckých; jiná u prací s názvem názorným, jiná u prací s názvem obrazným; jiná u beletrie, jiná u prací na-
ukových). Nadále budeme mít na mysli nejen pouze generální literárněvědnou bibliografii, ale i personální, nebo některého období, či týkající se určité otázky teoretické; ve všech těchto případech budou formální požadavky na anotaci poměrně stejné, a to nejen pokud jde o stručnost a výstižnost, ale víceméně i o její

konkrétní podobu. V podstatě půjde o dvě možné podoby takovéto anotace: o anotaci popisnou a anotaci analytickou, a to zvlášť u prací knižních, zvlášť u časopiseckých. Každou anotaci zaznamenáváme v hranatých závorkách, protože jde o samostatnou práci bibliografovu, kterou je třeba viditelně odlišit od vlastního popisu zaznamenávané práce, jehož údaje jsou diplomaticky přepisovány z práce samé.

a) Anotace u záznamů prací knižních

A. Beletristických

U záznamů beletristických knih se nejčastěji obejdeme bez anotací; postačí nám sama charakteristika udávající za názvem práce její literární druh, vyplňuje-li jediná práce tohoto druhu celou knihu. V tomto případě připojujeme anotaci jen tehdy, jde-li o beletrii biografickou nebo autobiografickou, cestopisnou nebo reportážní a není-li tato skutečnost zřejmá už z titulu nebo z podtitulu. Jde-li o knihu povídek nebo o básnickou sbírku, lze v anotaci uvést jednotlivé názvy; podobně i u sborníků básní nebo povídek různých autorů, kdy ovšem v anotaci uvádíme i příslušné autory. V obou případech však nejde o anotaci v pravém slova smyslu, nýbrž jen o jakési doplňující pokračování popisu. Ve všech dosavadních literárněvědných bibliografiích, jichž není ostatně mnoho a převahu tu mají bibliografie personální, nebyla potřeba anotace jiného druhu pocíťována. Pouze Bibliografický katalog ČSSR - České knihy připojuje anotace i k záznamům beletrie; jde o popisné charakteristiky tématu, hlavních postav, prostředí a děje u epických a dramatických děl a o stručnou charakteristiku základní myšlenky u děl lyrických (pro potřeby literární vědy jsou tyto anotace celkem bez významu - jsou zamýšleny především pro knihovníky a